



Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 224/07
08.03.2007. година
Београд

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Стојана Јокића, председника већа, Николе Станојевића, Звездане Лутовац, Михаила Рулића и Мирјане Грубић, чланова већа, у правној ствари тужилаца АА и други, које заступа заједнички пуномоћник адв. АБ, против тужених Општине Ивањица, коју заступа ОЈП Ивањица, ЈП "Србија шуме" Београд, кога заступа БА и Републике Србије, коју заступа РЈП, Одељење у Краљеву, ради утврђивања права својине, решавајући о ревизији тужилаца изјављеној против решења Округног суда у Ужицу Гж.1661/06 од 13.9.2006. године, у седници одржаној 8.3.2007. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужилаца изјављена против решења Округног суда у Ужицу Гж.1661/06 од 13.9.2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

Решењем Округног суда у Ужицу Гж.1661/06 од 13.9.2006. године потврђено је решење Општинског суда у Ивањици П.541/05 од 14.11.2005. године којим је жалба тужилаца одбачена као неуредна и недозвољена, а жалба пуномоћника тужилаца одбијена као неоснована.

Против решења другостепеног суда тужиоци су благовремено изјавили ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка.

Испитујући побијано решење у смислу чл.412. ст.5. у вези чл.399. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

Из списка предмета произилази да су тужиоци постављеним тужбеним захтевом тражили да се утврди према туженима у овом спору да су сувласници на земљишту које чини комплекс од парцела кп.бр. аа, вв и гг у месту званом "ВВ" КО ГГ у укупној површини од 13.22,14 ха, која је по култури шума. То своје право тужиоци заснивају на чињеници да су лично и преко правних претходника спорну непокретност држали у временском периоду дужем од 41 године, 1 месец и 18 дана, те да су мирном и несметаном државином на том земљишту стекли право својине.

Правноснажном пресудом Општинског суда у Ивањици П.353/82 од 26.5.1983. године, у спору који је вођен по тужби Општине Ивањица и умешача на њеној страни "ДД", против овде тужиоца АВ и правних следбеника осталих тужилаца, утврђено је да спорне непокретности представљају друштвену својину чији је корисник умешач "ДД", те да су обавезани туженици у том спору да то признају.

У наведеној процесној ситуацији правилно су нижестепени судови закључили да се ради о правноснажној пресуђеној ствари, те су правилно одбацили тужбу применом одредбе чл.346. ст.2. ЗПП, која налаже да суд током целог поступка по службеној дужности пази да ли је ствар правноснажно пресуђена, и ако утврди да је парница покренута о захтеву о коме је већ правноснажно одлучено, одбациће тужбу.

Како су нижестепени судови правилно закључили да има места одбачају тужбе због правноснажно пресуђене ствари, без значаја је истицање у ревизији тужилаца да није имало места да се иста тужба одбацује као неуредна, јер другостепени суд својим решењем није потврдио првостепено решење због наведених разлога о неуредности тужбе. Због тога, нису основани ни ревизијски наводи да је другостепени суд учинио битну повреду одредаба парничног поступка, када се у побијаном решењу позива на разлоге првостепеног суда који нису садржани у првостепеном решењу. Не стоје ни ревизијски наводи да се не ради о правноснажно пресуђеној ствари с обзиром да се у парници П.353/82 не појављују ни исти тужиоци а ни исти туженици. Супротно ревизији Врховни суд налази да у овом случају постоји како индентитет захтева, тако и индентитет чињеничног основа и индентитет странака.

Наиме, правноснажно утврђење једног тужиоцевог права као постојећег истовремено значи и правноснажно утврђење да не постоји истоверсно право тужениково које се искључује оним првим. То значи, да правноснажно утврђење да спорне непокретности представљају друштвену својину на коришћење умешачу "ДД", утврђено пресудом Општинског суда у Ивањици П.353/82 од 26.5.1983. године садржи у себи исто такво утврђење да тужени у том спору немају то својство. Тужени у наведеном спору су поред тужиоца у овом спору Јаховић Вукашина била и друга лица, која су у међувремену умрла и чији су наследници остали тужиоци у овом спору, па наведена правноснажна пресуда делује и на њих као наследнике. Правноснажност се простире и на трећег који је спорно право стекао од парничне странке, пошто је парница почела тећи. Следствено томе, без значаја је што у парници П.353/82 се на страни

Пошто је партида из дела ГШП. Следствено ГШМ, 888 она тај је што у партиди 11.888/92 са на страни тужилаца нису појавили Јавно предузеће "Сбија шуме" Београд и Република Србија, који су означени као тужени у овом спору, јер је опште позната чињеница да је ЈП "Србија шуме" правни следбеник "ДД", а да је према чл.1. Закона о средствима у својини Републике Србије ("Службени гласник РС" бр.53/95, 3/96, 54/96 и 32/97) спорна непокретност која представља шуму, постала државна својина РС.

Са напред изнетих разлога, а на основу чл.405. ст.1. у вези чл.412. ст.5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци овог решења.

Председник већа - судија

Стојан Јокић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

дм